

Dohoda o vině a trestu

Usnesení soudu lze napadnout stížností jen v těch případech, kde to zákon výslovně připouští a jestliže soud rozhoduje v prvním stupni. V ustanovení § 206b tr. ř., které lze považovat za samostatnou a zčásti speciální úpravu vůči ustanovení § 314r tr. ř., zákon nepočítá se stížností proti usnesení, jímž soud prvního stupně neschválil dohodu o vině a trestu.

Pokud je sjednána dohoda o vině a trestu v přípravném řízení, státní zástupce nepodá obžalobu ani návrh na potrestání, ale předloží soudu návrh na schválení dohody o vině a trestu. Jestliže soud neschválí dohodu o vině a trestu, nezbyvá jiná možnost než vrátit věc do přípravného řízení, jelikož obžaloba (resp. návrh na potrestání) nebyla podána a soud nemá na základě čeho vést další řízení, zejména pak hlavní líčení. V případě, kdy je dohoda o vině a trestu předložena až v průběhu řízení před soudem, je však již vedeno hlavní líčení na základě podané obžaloby či návrhu na potrestání a přípravné řízení proběhlo v celém rozsahu bez ohledu na to, zda bude později sjednána dohoda o vině a trestu. Účelem stížnosti proti usnesení o neschválení dohody o vině a trestu uzavřené v přípravném řízení a o vrácení věci do přípravného řízení je tudíž možnost zabránit tomu, aby byla věc vrácena do přípravného řízení, pokud jsou splněny podmínky k uzavření a schválení dohody o vině a trestu, a tedy k tomu, aby se vedlo řízení před soudem.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky č.j. 5 Tz 32/2022-17 ze dne 27.4.2022)

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání o stížnosti pro porušení zákona, kterou podal ministr spravedlnosti ve prospěch obviněného R. Š., nar. XY, trvale bytem XY, proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 15. 7. 2021, sp. zn. 4 To 33/2021, jímž byla zamítnuta stížnost obviněného proti usnesení Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci ze dne 24. 5. 2021, sp. zn. 29 T 15/2019, tak, že podle § 268 odst. 1 písm. c) tr. řádu se stížnost pro porušení zákona zamítá.

Z odůvodnění:

I. Napadené rozhodnutí

1. Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 15. 7. 2021, sp. zn. 4 To 33/2021, podle § 148 odst. 1 písm. a) tr. ř. zamítl stížnost obviněného R. Š. proti usnesení Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci ze dne 24. 5. 2021, sp. zn. 29 T 15/2019, kterým tento soud neschválil dohodu o vině a trestu uzavřenou dne 9. 4. 2021 v budově Vrchního státního zastupitelství v Olomouci mezi státním zástupcem Vrchního státního zastupitelství v Olomouci a obviněným R. Š., zastoupeným obhájcem JUDr. R.H. a předloženou v průběhu hlavního líčení. Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci v tomto usnesení přiznal obviněnému právo stížnosti proti citovanému usnesení, včetně jejího odkladného účinku. Obviněný využil práva stížnosti v zákonné lhůtě a soud prvního stupně předložil věc s podanou stížností k rozhodnutí stížnostnímu soudu, a to Vrchnímu soudu v Olomouci, který ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že proti napadenému usnesení Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci, které bylo vyhlášeno až ve stadiu řízení před soudem v rámci hlavního líčení dne 24. 5. 2021, zákon nepřipouští možnost opravného prostředku, proto stížnost podanou

obviněným zamítl podle § 148 odst. 1 písm. a) tr. ř. Podle názoru stížnostního soudu totiž v dané věci nelze užít ustanovení § 314r odst. 2 věty druhé a věty třetí tr. ř., neboť to se vztahuje pouze na rozhodování o schválení dohody o vině a trestu za situace, že návrh na schválení této dohody předložil státní zástupce ještě v přípravném řízení. Pokud by byla připuštěna možnost opravného prostředku proti rozhodnutí soudu prvního stupně včetně toho, že stížnostní soud by mohl změnit usnesení soudu prvního stupně ve smyslu § 149 odst. 1 tr. ř., znamenalo by to výrazný zásah stížnostního soudu do řízení před soudem prvního stupně. Ostatně z tohoto důvodu ustanovení § 206b odst. 3 tr. ř. předpokládá jen přiměřený postup soudu prvního stupně podle § 314q odst. 3 až 5 a § 314r tr. ř. po přednesení návrhu na schválení sjednané dohody o vině a trestu státním zástupcem.

II. Stížnost pro porušení zákona

2. Proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 15. 7. 2021, sp. zn. 4 To 33/2021, podal ministr spravedlnosti stížnost pro porušení zákona ve prospěch obviněného R. Š.

3. Podle ministra spravedlnosti Vrchní soud v Olomouci tím, že odepřel obviněnému právo stížnosti proti shora uvedenému usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci, porušil ustanovení § 148 odst. 1 písm. a) tr. ř. a § 314r odst. 2 tr. ř. ve spojení s ustanovením § 206b odst. 3 tr. ř. v neprospěch obviněného. Ministr spravedlnosti připomněl dosavadní průběh řízení ve věci obviněného a dalších stíhaných osob a zdůraznil, že již v přípravném řízení se obviněný zcela doznal k trestné činnosti, pro kterou je stíhán, a požádal o status spolupracujícího obviněného ve smyslu § 178a tr. ř., který mu nebyl přiznán. Obviněný zopakoval své doznání i u hlavního líčení, přičemž ostatní obvinění zpochybnili jeho doznání nebo pouze částečně potvrdili skutkový děj, ale odmítli, že by jejich cílem byl tisk padělaných bankovek. Za této situace došlo dne 9. 4. 2021 mezi státním zástupcem Vrchního státního zastupitelství v Olomouci a obviněným R. Š. k uzavření dohody o vině a trestu podle § 175a tr. ř. a byl o tom vyhotoven protokol. Následně státní zástupce dne 16. 4. 2021 předložil soudu prvního stupně návrh na schválení této uzavřené dohody o vině a trestu, jímž se soud prvního stupně zabýval v rámci hlavního líčení konaného dne 24. 5. 2021. Ze strany soudu prvního stupně došlo k jednání nad rámec rozhodování o návrhu na schválení dohody o vině a trestu ve smyslu § 314r tr. ř., přičemž soud projednal podaný návrh v hlavním líčení za účasti i dalších obviněných a v rámci závěrečného návrhu dal jejich obhájčům prostor k tomu, aby se vyjádřili k návrhu podanému státním zástupcem. Poté soud prvního stupně rozhodl svým usnesením, jímž neschválil předloženou dohodu o vině a trestu.

4. Ministr spravedlnosti dále odkázal na ustanovení § 148 odst. 1 písm. a), § 206b odst. 1, 3 a 4 a § 314r odst. 2 tr. ř. a dovedl z nich nezákonnost napadeného rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci, který dospěl k závěru, že stížnost proti výše zmíněnému usnesení soudu prvního stupně nelze připustit. Právní názor zaujatý v rozhodnutí stížnostního soudu podle ministra spravedlnosti nevyplývá z citované právní úpravy a není ani argumentačně podložen, neboť podle § 175a odst. 1 tr. ř. je předpokladem pro zahájení jednání o dohodě o vině a trestu skutečnost, že výsledky vyšetřování dostatečně prokazují, že se skutek stal a že je trestným činem. Zákonodárce přitom neomezil možnost uzavření dohody o vině a trestu jen na fázi přípravného řízení, což potvrzuje i ustanovení § 206b tr. ř.

5. Podle názoru ministra spravedlnosti nelze ustanovení § 314r odst. 2 tr. ř. vnímat tak, že je omezeno na proces schvalování dohody o vině a trestu před podáním obžaloby, neboť pak by neexistovala právní úprava použitelná pro rozhodování o schválení či neschválení dohody o vině a trestu předložené v rámci probíhajícího hlavního líčení před soudem prvního stupně. Použití tohoto zákonného ustanovení ve stadiu řízení, v němž již probíhá hlavní líčení, je v souladu s přípustnou analogií zákona, která je ve prospěch obviněných osob. Závěr stížnostního soudu o nepoužitelnosti ustanovení § 314r odst. 2 věty třetí tr. ř. je podle ministra spravedlnosti v rozporu s právy procesních stran řízení, neboť tím dochází ke zvýhodnění obviněných, kteří uzavřeli se státním zástupcem dohodu o vině a trestu v řízení před podáním obžaloby, oproti obviněným, kteří uzavřeli tuto dohodu až v průběhu řízení před soudem prvního stupně.

6. V této souvislosti ministr spravedlnosti poukázal i na opačný závěr jiného senátu Vrchního soudu v Olomouci, který svým usnesením ze dne 24. 2. 2021, sp. zn. 5 To 5/2021, rozhodl ke stížnosti obviněných v trestní věci projednávané Krajským soudem v Ostravě pod sp. zn. 54 T 10/2016, přičemž podle § 149 odst. 1 písm. a) tr. ř. zrušil v celém rozsahu usnesení tohoto soudu ze dne 5. 1. 2021, kterým bylo rozhodnuto o odmítnutí návrhu na schválení dohody o vině a trestu, a sám rozhodl, že podle § 206b odst. 3 tr. ř. za použití § 314r odst. 2 tr. ř. se neschvaluje dohoda o vině a trestu sjednaná dne 20. 10. 2021 mezi státním zástupcem a v rozhodnutí uvedenými obviněnými.

7. V závěru podané stížnosti pro porušení zákona pak ministr spravedlnosti navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 268 odst. 1 tr. ř. vyslovil, že usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 15. 7. 2021, sp. zn. 4 To 33/2021, byl porušen zákon v neprospěch obviněného R. Š. v ustanoveních § 148 odst. 1 písm. a) tr. ř. a § 314r odst. 2 tr. ř. ve spojení s § 206b odst. 3 tr. ř., dále aby podle § 269 odst. 2 tr. ř. zrušil napadené usnesení, jakož i všechna další rozhodnutí na něj obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž dojde zrušením, pozbydou podkladu, a aby podle § 270 odst. 1 tr. ř. přikázal Vrchnímu soudu v Olomouci, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

III. Vyjádření ke stížnosti pro porušení zákona

8. Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství se v zásadě ztotožnil s podanou stížností pro porušení zákona, protože podle jeho názoru ani z ustanovení § 314r odst. 2 tr. ř., ani z jiného zákonného ustanovení nelze dovozovat, že by v případě dohody o vině a trestu uzavřené až v průběhu řízení před soudem měl být její právní režim odlišný v otázce možnosti podat opravný prostředek a dožadovat se přezkumu rozhodnutí soudu prvního stupně stížnostním soudem od situace, kdy je dohoda o vině a trestu uzavřena před podáním obžaloby. Podle státního zástupce je možné použití analogie v trestním právu procesním ve prospěch obviněného a minimálně analogickým použitím ustanovení § 314r odst. 2 věty třetí tr. ř. by měla být připuštěna stížnost proti usnesení, jímž soud prvního stupně neschválil dohodu o vině a trestu, která byla uzavřena až v průběhu řízení před soudem, neboť při jejím neschválení nepřichází v úvahu vrácení věci do přípravného řízení. Podle přesvědčení státního zástupce soud prvního stupně nesprávně použil ustanovení § 206b odst. 3 tr. ř., podle něhož po přednesení návrhu na schválení dohody o vině a trestu se v hlavním líčení postupuje přiměřeně podle § 314q odst. 3 až 5 a § 314r tr. ř. Tento zákonný požadavek znamená, že by se mělo přiměřeně postupovat nejen v otázce vymezení důvodů, pro které může soud neschválit dohodu o vině a trestu, nýbrž i v otázce možnosti napadení usnesení o neschválení této dohody stížností. Přiměřené použití citovaného ustanovení § 314r odst. 2 tr. ř. je vyloučeno jen ohledně vrácení věci do přípravného řízení, a to ustanovením § 206b odst. 4 tr. ř., podle něhož při neschválení dohody o vině a trestu soudem se pokračuje v hlavním líčení na podkladě původní obžaloby.

9. Závěrem svého vyjádření státní zástupce učinil stejný návrh na rozhodnutí Nejvyššího soudu, jaký je obsažen ve stížnosti pro porušení zákona.

III. Posouzení důvodnosti stížnosti pro porušení zákona

10. Nejvyšší soud shledal stížnost pro porušení zákona podle § 266 odst. 1 tr. ř. přípustnou a z jejího podnětu přezkoumal podle § 267 odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost výroku napadeného usnesení v rozsahu a z důvodů uvedených ve stížnosti pro porušení zákona, jakož i řízení předcházející napadanému usnesení, a dospěl k závěru, že stížnost pro porušení zákona není důvodná.

11. K tomu Nejvyšší soud připomíná, že řízení o schválení dohody o vině a trestu upravují obecně ustanovení § 314o až § 314s tr. ř. V nich je stanoven postup soudu, jemuž státní zástupce namísto podání obžaloby či návrhu na potrestání předloží návrh na schválení dohody o vině a trestu sjednané mezi ním a obviněným v přípravném řízení. Novelou trestního řádu provedenou zákonem č. [333/2020](#) Sb. s účinností od 1. 10. 2020 byla rozšířena možnost sjednání dohody o vině a trestu i na dobu po podání obžaloby, tj. v průběhu řízení před soudem. Pokud je dohoda o vině a trestu předložena až v průběhu hlavního líčení, použije se ustanovení § 206b tr. ř., které je speciální právní úpravou ve vztahu k ustanovením § 314o a násl. tr. ř., přičemž podle § 206b odst. 3 tr. ř. se po přednesení návrhu na schválení dohody o vině a trestu státním zástupcem postupuje přiměřeně podle § 314q odst. 3 až 5 a § 314r tr. ř. Jestliže ministr spravedlnosti v podané stížnosti pro porušení zákona uvedl, že soudy obou stupňů fakticky uznaly, že je třeba postupovat podle § 314r tr. ř., lze konstatovat, že soudy v souladu s ustanovením § 206b odst. 3 tr. ř. použily zmíněná ustanovení přiměřeně. To však neznamená, že je nutné uplatnit citovaná ustanovení v jejich celém rozsahu.

12. Nelze přisvědčit ani argumentaci ministra spravedlnosti, že dohodu o vině a trestu je možné uzavřít kdykoliv v průběhu řízení, pokud jsou splněny podmínky uvedené v § 175a odst. 1 tr. ř. Dohoda o vině a trestu byla dříve institutem použitelným pouze v přípravném řízení, o čemž svědčí i právní úprava v § 314o a násl. tr. ř. Proto byly v § 175a odst. 1 tr. ř. stanoveny podmínky, které musí být v přípravném řízení splněny, aby bylo možné uzavřít dohodu o vině a trestu. Nelze se ztotožnit ani se závěrem ministra spravedlnosti, že nově přijatá úprava podle § 206b tr. ř. umožňuje kdykoli v průběhu řízení před soudem prvního stupně schválit uzavřenou dohodu o vině a trestu. Systematické zařazení posledně zmíněného zákonného ustanovení do právní úpravy počátku hlavního líčení svědčí pro závěr, že tento postup je možný a vhodný především na počátku hlavního líčení před zahájením dokazování soudem prvního stupně.

13. Pro případ, že dohoda o vině a trestu není schválena, stanoví trestní řád odlišný postup v § 314r odst. 2 tr. ř. pro dohodu o vině a trestu sjednanou v přípravném řízení a odlišný postup v § 206b odst. 4 tr. ř. týkající se dohody o vině a trestu předložené v hlavním líčení. Jestliže nedojde ke schválení dohody o vině a trestu sjednané před podáním obžaloby (návrhu na potrestání), soud podle § 314r odst. 2 tr. ř. vrátí věc usnesením do přípravného řízení. Proti tomuto usnesení je přípustná stížnost, která má odkladný účinek. Pokud však není schválena dohoda o vině a trestu, která byla sjednána až v průběhu řízení před soudem, podle § 206b odst. 4 tr. ř. pokračuje soud v hlavním líčení

na podkladě původní obžaloby. Jelikož postup soudu po neschválení dohody o vině a trestu je upraven v obou zmíněných ustanoveních, v případě neschválení dohody o vině a trestu sjednané až v řízení před soudem a předložené v hlavním líčení se použije speciální úprava podle § 206b odst. 4 tr. ř., která vylučuje postup podle § 314r odst. 2 věty druhé a třetí tr. ř. Ostatně proto zákonodárce uvedl v § 206b odst. 3 větě čtvrté tr. ř., že po přednesení návrhu na schválení dohody o vině a trestu se v hlavním líčení postupuje jen přiměřeně podle § 314q odst. 3 až 5 a § 314r tr. ř., takže nelze použít všechna tato ustanovení bez dalšího. Totéž se týká např. i ustanovení § 314r odst. 5 a 6 tr. ř., jelikož v tomto směru má soud v hlavním líčení speciální právní úpravu obsaženou v ustanoveních § 221 a násl. tr. ř., včetně práva na opravný prostředek proti rozhodnutí a jeho odkladného účinku. Proto se zde nemůže uplatnit ani ustanovení § 314r odst. 2 věty třetí tr. ř., jak se toho domáhá ve stížnosti pro porušení zákona ministr spravedlnosti, neboť kdyby proti usnesení soudu prvního stupně měla být přípustná stížnost, a to dokonce s odkladným účinkem, nemohl by tentýž soud vyhovět jednoznačnému zákonnému požadavku podle § 206b odst. 4 věty první tr. ř., aby v případě, že nedošlo ke sjednání dohody o vině a trestu nebo soud neschválil dohodu o vině a trestu, pokračoval v hlavním líčení na podkladě původní obžaloby. Takový závěr navíc odpovídá záměru zákonodárce v tom směru, aby pak soud mohl subsidiárně využít další instituty v podobě prohlášení viny podle § 206c tr. ř. (viz též § 206b odst. 4 větu druhou tr. ř.) nebo označení nesporných skutečností podle § 206d tr. ř. V souvislosti s tím je pak třeba respektovat i zásadu rychlosti řízení před soudem, která nabývá na významu především ve vazebních věcech (§ 2 odst. 4 tr. ř.); v souladu s ní by jistě nebylo, kdyby mělo do postupu soudu prvního stupně a do jeho rozhodování o podané obžalobě (návrhu na potrestání) hned na počátku hlavního líčení vstupovat řízení o stížnosti a rozhodování stížnostního soudu.

14. S ohledem na uvedené zde tedy platí omezení vyplývající z ustanovení § 141 odst. 2 věty druhé tr. ř., podle něhož lze usnesení soudu napadnout stížností jen v těch případech, kde to zákon výslovně připouští a jestliže soud rozhoduje v prvním stupni. V ustanovení § 206b tr. ř., které lze považovat za již zmíněných důvodů za samostatnou a zčásti speciální úpravu vůči ustanovení § 314r tr. ř., zákon nepočítá se stížností proti usnesení, jímž soud prvního stupně neschválil dohodu o vině a trestu. Proto Vrchní soud v Olomouci rozhodl v napadeném usnesení správně, jestliže jako nepřipustnou zamítl stížnost podanou proti takovému usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci.

15. Kromě jazykového a systematického výkladu dotčených ustanovení svědčí závěru o použití speciální úpravy podle § 206b odst. 4 tr. ř. a vyloučení ustanovení § 314r odst. 2 věty třetí tr. ř. i účel stížnosti. Jak již bylo uvedeno výše, pokud je sjednána dohoda o vině a trestu v přípravném řízení, státní zástupce nepodá obžalobu ani návrh na potrestání, ale předloží soudu návrh na schválení dohody o vině a trestu. Jestliže soud neschválí dohodu o vině a trestu, nezbývá jiná možnost než vrátit věc do přípravného řízení, jelikož obžaloba (resp. návrh na potrestání) nebyla podána a soud nemá na základě čeho vést další řízení, zejména pak hlavní líčení. V případě, kdy je dohoda o vině a trestu předložena až v průběhu řízení před soudem, je však již vedeno hlavní líčení na základě podané obžaloby či návrhu na potrestání a přípravné řízení proběhlo v celém rozsahu bez ohledu na to, zda bude později sjednána dohoda o vině a trestu. Účelem stížnosti proti usnesení o neschválení dohody o vině a trestu uzavřené v přípravném řízení a o vrácení věci do přípravného řízení je tudíž možnost zabránit tomu, aby byla věc vrácena do přípravného řízení, pokud jsou splněny podmínky k uzavření a schválení dohody o vině a trestu, a tedy k tomu, aby se vedlo řízení před soudem.

16. V posuzovaném případě nelze uvažovat ani o uplatnění analogie nějakých ustanovení, konkrétně pak ustanovení § 314r odst. 2 věty třetí tr. ř. Analogii je možné použít pouze tam, kde zákonná

úprava nedopadá na všechny možné nebo v úvahu přicházející případy, a existuje tak mezera v zákoně (viz např. Fenyk, J., Císařová, D., Gřivna, T. a kol. Trestní právo procesní. 7. vydání. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, s. 44). Pouhá skutečnost, že se analogické použití konkrétního ustanovení jeví vhodným, není důvodem pro uplatnění analogie. V trestní věci obviněného R. Š. nelze dospět k závěru, že je v zákoně mezera, jelikož postup soudu při neschválení dohody o vině a trestu je výslovně upraven v ustanovení § 206b odst. 4 tr. ř., přičemž vedle toho se podle § 206b odst. 3 věty čtvrté tr. ř. v hlavním líčení postupuje přiměřeně i podle ustanovení § 314q odst. 3 až 5 a § 314r tr. ř. Takovým způsobem je tedy zcela pokryta právní úprava postupu soudu v hlavním líčení při rozhodování o schválení dohody o vině a trestu, a to včetně situace, jestliže tato dohoda nebyla schválena. Vzhledem k tomu zde není prostor pro nějakou analogii, ale naopak, z obecné úpravy řízení o schválení dohody o vině a trestu podle § 314o a násl. tr. ř., konkrétně pak z ustanovení § 314r tr. ř., se uplatní v souladu s jejich jen přiměřeným užitím pouze ta ustanovení, vůči nimž není ustanovení § 206b tr. ř. speciální a která odpovídají povaze věci a zvláštnostem rozhodování o schválení dohody o vině a trestu v hlavním líčení. Proto s ohledem na specialitu ustanovení § 206b odst. 4 tr. ř. se nemůže použít ustanovení § 314r odst. 2 věty druhé a třetí tr. ř.

17. Argumentace uplatněná ve stížnosti pro porušení zákona i ve vyjádření státního zástupce k ní o jistém znevýhodnění obviněného, který uzavřel dohodu o vině a trestu se státním zástupcem až v době po nařízení hlavního líčení, by snad mohla být pouze podnětem pro zákonodárce ke změně právní úpravy, nikoliv však podkladem pro použití analogie. Navíc je třeba zdůraznit, že obviněný nemá nějaké zaručené právo nebo nárok na uzavření dohody o vině a trestu, případně na využití jiných institutů (např. podle § 206c, § 206d tr. ř.) nebo alternativních způsobů vyřízení trestní věci (např. podle § 307 a násl., § 309 a násl. tr. ř.). Proto je věcí zákonodárce, jaké podmínky pro ně stanoví a zda budou tyto podmínky zcela shodné ve všech stádiích trestního řízení.

IV. Závěrečné shrnutí

18. Ze všech shora rozvedených důvodů dospěl Nejvyšší soud k závěru, že stížnost pro porušení zákona není důvodná, protože v nyní posuzované věci nedošlo usnesením Vrchního soudu v Olomouci k vytýkanému porušení zákona v ustanoveních § 148 odst. 1 písm. a) tr. ř. a § 314r odst. 2 tr. ř. ve spojení s ustanovením § 206b odst. 3 tr. ř. v neprospěch obviněného R. Š., jak tvrdil ministr spravedlnosti. Nejvyšší soud tedy podle § 268 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítl stížnost pro porušení zákona jako nedůvodnou a učinil tak v neveřejném zasedání podle § 274 odst. 2 tr. ř.

Další články:

- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)